

El problema català a les Corts...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...o, mai es fa tard si el cor és jove.

Any IV - Núm. 180

Barcelona, 5 de desembre de 1934

Preu: 20 cèntims

LA GUERRA DEL CHACO

Com fou fet presoner el President de Bolívia

UNA VICTÒRIA BOLIVIANA

La Paz, 1. — Continua la guerra. L'exèrcit bolivià ha obtingut una gran victòria. Ha fet presoner el President del Paraguai. A tota la nació regna un gran entusiasme. Es creu que la guerra s'acabarà tot seguit. — Associated Press.

EL PRESIDENT DEL PARAGUAI PRESONER

La Paz, 2. — El President del Paraguai ha estat fet presoner quan anava a revistar les seves tropes per haver-se equivocat de tropes i haver pretès revistar les bolivianes. En reconeixent aquestes, l'han detingut com era de suposar. Com que la guerra, contra el què es creia, continua, les tropes bolivianes sotmetran el President paraguaià a judici sumaríssim. Aquesta notícia ha estat rebuda a La Paz encara amb més alegria que si es tractés de la pau. — Associated Press.

NOTICIA DESMENTIDA

La Paz (urgent). — Es desment que les tropes bolivianes hagin fet presoner el President del Paraguai. Per això es comprèn que no hagin cessat les hostilitats. De totes maneres, el presoner serà sotmès a judici sumaríssim. — Associated Press.

ES CONFIRMA LA VICTÒRIA BOLIVIANA

La Paz, 2 (urgentíssim). — Es confirma que les tropes bolivianes han fet presoner el President, però no el del Paraguai, sinó el de Bolívia. Ha estat l'exèrcit bolivià el que s'ha equivocat de President. Un cop s'han donat compte de l'equivocació, ja no hi havia res a fer, perquè el President Salamanca ja era presoner. No se sap si el judici serà sumaríssim o no. — Associated Press.

FESTA NACIONAL A BOLÍVIA

La Paz, 2 (urgentíssimament urgent). — S'ha decidit que ja que els preparatius eren fets i per no perdre temps, que el President Salamanca sigui jutjat en judici sumaríssim. Igualment, per tal de no causar una decepció al poble bolivià, que celebrava ja la gran victòria, ha estat confirmada aquesta com la més important de la guerra contra el Paraguai i s'ha declarat el dia d'avui festa nacional. S'espera que l'afusellament del senyor Salamanca constituirà una dura lliçó per al Paraguai que veurà com seria tractat el seu president si s'atrevis a presentar-se davant de les nostres tropes, i s'espera que l'enemic demanarà la pau immediata i sense condicions. — Associated Press.

SOKA

LA SITUACIO A CUBA

—Hi estan molt malament els espanyols.
—També?

L'Institut de Sant Isidre prepara la marxa a Barcelona

Hem rebut la següent nota pregonada de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, que publiquem gustosos:

«En vista de l'actitud incomprendible del ministre d'Agricultura i de la Ceda, senyor Jiménez Fernández, que subrepticament s'ha passat a l'Esquerra i no s'amaga de dir que «la terra es del que la treballa» i que «hasta que los pobres sonrían los ricos no serán felices», veient en aquestes paraules una vil maniobra per resucitar la rabassa morta i posar en vigor la vitanda llei de Congress del Parlament Català (no de Sant Isidre), l'Institut Agrícola Català (de Sant Isidre) convoca i invita tots els associats propietaris i tots els propietaris no associats, a traslladar-se a Madrid el propi dimecres, dia 9 de desembre, per exterioritzar la seva protesta i prendre importants acords. Per la Junta,

La Junta
Per assabentar-nos del que pugués haver-hi darrera d'aquesta nota, vàrem anar a veure tot seguit el senyor Cirera i Voltà.
El trobàrem, naturalment, voltant pel seu despatx.
—Vostè dirà.
—Venim a veure si era veritat el que diuen a la nota.
—Que si és veritat? I tal, i tant si és veritat. Miri si ho és que tots els nostres socis ja han rebut ordres de preparar les respectives mullers.

—Per endur-se-les.
—No! Per deixar-les. La feina que anem a fer a Madrid és feina d'homes sols.
—I vol dir que allà...
—Home, vol callar? Nosaltres anem a defensar el patrimoni i no el matrimoni, i aquest Jiménez ens el vol dibollar.
—Però, no és de la Ceda, com vostès?
—De la Ceda? Sí; però és un heretge. Figuri's que vol aplicar el que ell en diu el cristianisme a la propietat. Potser si que voldria que ho donéssim tot als pobres! I, nosaltres, què fariem quan seriem pobres?
—Els pobres els ho donarien a vostès.
—Doncs per aquest viatge no necessitem alforges.
—Així, per què el fan aquest viatge?
—A Madrid? Per protestar i per evitar la catàstrofe, que seria el que els propietaris no tinguéssim propietat. Ha vist vostè mai propietaris sense propietats?
—No, senyor.
—Doncs ja ho veu el què volen fer: una cosa mai vista! Però no serà i per això anem a Madrid.
—I a Madrid, què hi faran?
—Farem un miting i ens retirarem de Madrid per venir a Barcelona on, almenys, s'hi pot viure i s'hi poden tenir propietats des que la llei de Congress ha estat suspesa. Si vol venir... apa anem!

Textos de «La Vanguardia»

Baixa política

La Vanguardia, amb una intenció que, de moment, no hem pogut aclarir, persisteix en la seva sorda campanya terrorista, a l'ensens que derrotista i arribista. Per tirar endavant els seus obscurs dissenys, el senyor Gaziel Calvet apel·la a prodigis de dissimulació: la secció estrangera, entre els anuncis, fins en la secció meteorològica, a tot arreu op la vista del censor passa ràpidament, allí amaga la nota cruel i traïdora.
Els primers indicis ocults els trobarem en la lectura del següent:

«La caseta i l'hortet
Tot arriba, tot!!!
Capellans, modistes, esperitistes, lluisos, lambistes, ciutadans de segona classe i tota mena d'estrangers. Abans de Reis, passeu per la Rda. S. Pere, 10, pal., i us donaran un zalet i hortet»

Es tractava d'una broma? Qui sap... Una nova notícia que, per cert, es féu esperar bastant, confirmava les nostres sospites:

«Príncep d'Gales
Serio, distingido, predilecto estable. Unico céntrico con jardín. Pensión desde 250. Pasaje Pernanryer, 6, entr.»

Hauria tingut de manar l'Esquerra perquè aquest insult a una potència amiga passés impune. Al cap de poc, però, La Vanguardia retornava a la càrrega:

«Casar
con húngara piel y a 28-35 años. Escribid Vanguardia...»

Això ja era massa! On ens volia dur en Gaziel? Ben clar ho manifestà l'endemà:

«Manifestación prohibida
Oklahoma City, 17. — El gobernador Williams Murray ha manifestado ayer que los hombres tienen derechos constitucionales para actuar como tontos».

Val a dir que teníem sobre la democràcia unes idees semblants a les del governador Murray, però mai hauríem cregut que La Vanguardia les bombegés en aquests instants de repressió. Però és més greu l'atapeïment de cranis que proposa en un dels seus darrers números:

«...de lo que resulta que no sabemos si la curvatura del Universo es positiva, nula o negativa; ni tampoco si el Universo es infinito o finito.»

Hem combatut massa el Delatèu! històric perquè ara puguem dir tot el que pensem sobre La Vanguardia. De totes maneres, aquí deixem aquests textos (i) perquè cadascú els jutgi com vulgui.

(i) Tots els textos reproduïts són, realment, de La Vanguardia. No es tracta de cap fantasia nostra.

Incomprensible!

Divendres, el senyor Pich i Pon va anar a l'Alcaldia. Tant a l'entrada com a la sortida de l'edifici, tot era fer l'ullet i acceptar cordialíssim i desinteressats copets a l'esquena.

El senyor Pich i Pon va aprofitar l'ocasió per a fer declaracions als periodistes. El diàleg fou variat i interessant. Arribà un moment, però, que un dels reporters preguntà:

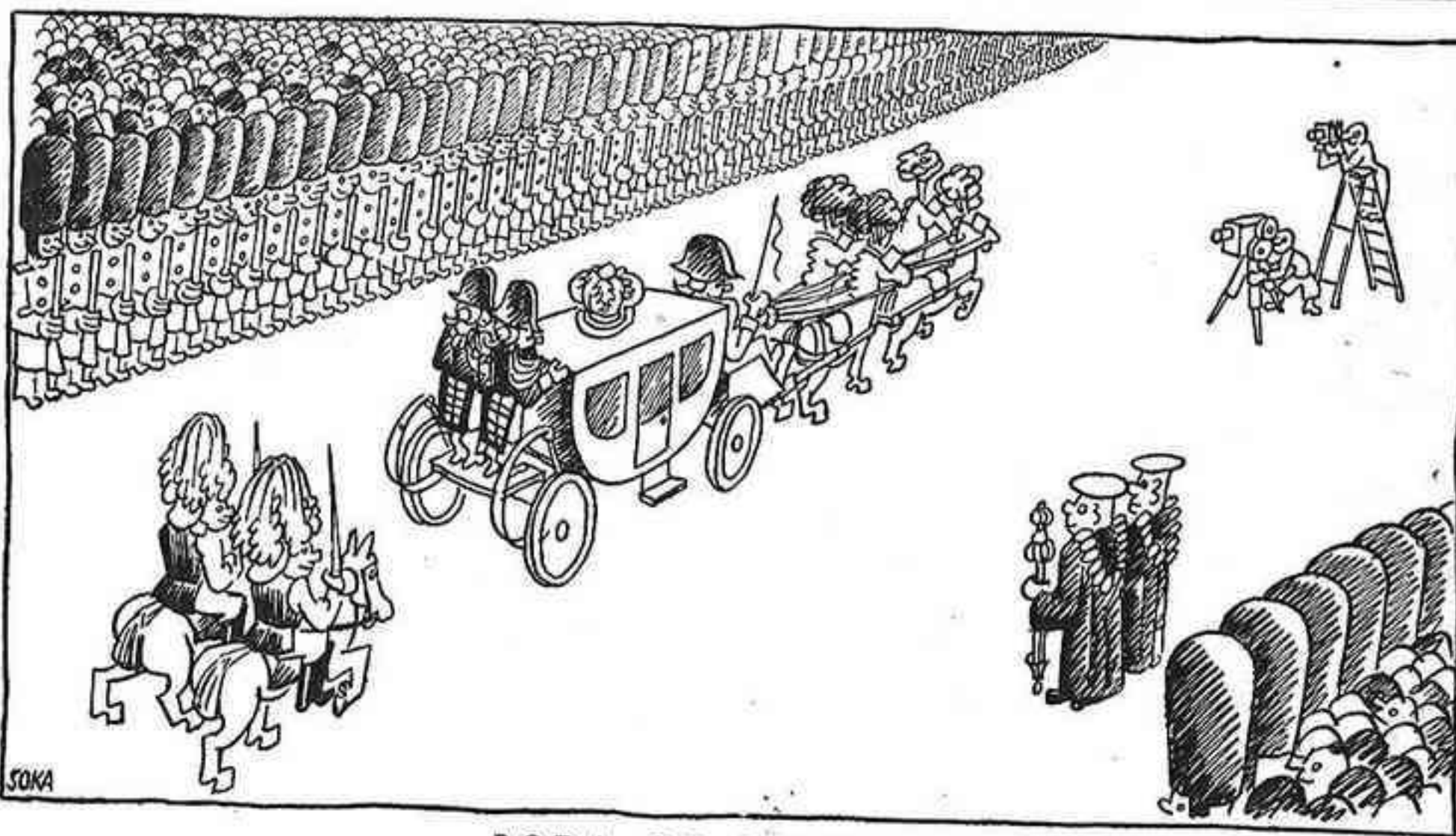
—La solució que el Govern dongui a la situació actual de l'Ajuntament de Barcelona, serà gaire interina?

—Serà sine die—respongué, seriósament, el senyor Pich.

—Sine, què?—insistí un periodista, amb mala intenció.

—Sine die—repetí, imperturbable, don Joan.

No hi hagué manera de fer-lo sortir d'aquí.
Perquè l'extraordinari del cas és que en dir sine die, el senyor Pich i Pon volia dir precisament sine die!

BODA DE PRINCEPS
—A la fi sols!

EL FEIXISME SALVADOR

Els 21 punts (vint-i-un) del programa del noi Primo de Rivera

Madrid, 2. — Després de llegir el manifest de Falange Española, que tanta efervescència ha produït entre els seus membres, hem anat a veure el senyor Primo de Rivera per tal de saber la seva opinió.

L'hem trobat dictant una carta a la seva secretària.
—¿Dictando, eh?—li hem preguntat.

—Hombre, sí, entrenándome. «Esta carta... esta carta» mujer
—É—féu la secretaria.
—De mis amores.
—Amores.
—Vuela a decirte que te quiero.
—Ya lo ve usted. Es una carta a España.
—Espana.
—No, si hablaba al señor. Puede usted retirarse. ¿Qué desea usted?

Li exposàrem el motiu de la visita.
—¡El manifiesto! Precisamente sobre el manifiesto estaba meditando. Los periódicos, como siempre, se han precipitado y han publicado un simple borrador en vez del texto en limpio, que será esencialmente igual aunque totalmente distinto. Es por esto que ha sido para mí una gran satisfacción ver la reacción que ha producido en nuestros afiliados. ¡Así quiero a mis españoles!

—¿El manifiesto definitiu?
—Como usted puede suponer, comenzará diciendo: «¡Españoles!» Esta sonora invocación será el marchamo de autenticidad. Lo demás casi no importa lo que diga: todos los que tengan un corazón verdaderamente español lo comprenderán y lo acatarán, sobre todo cuando vean nuestra fuerza.

Respecto a los países de hispanoamérica, tendemos a la unificación de cultura, de lengua, de intereses y de poder. España, o sea la J.O.N.S., alega su condición de eje espiritual del mundo hispánico como título de preeminencia en las empresas universales.

4.º Las fuerzas armadas de Falange Española—en la tierra, en el mar y en el aire—habrán de ser tan capaces y numerosas como sea preciso, para asegurarnos en todo instante la jerarquía mundial que nos corresponde.

5.º España volverá a buscar su gloria y su riqueza por las rutas del mar. Volverá a descubrir Amé-

El manifiesto, tal cual quedará definitivamente, dirá así:

«¡Españoles! Ha llegado el momento más temido que esperado por nosotros de tener que poner orden a la vida nacional perturbada por la acción nefasta de los partidos políticos, poner coto a los desfiladeros del parlamentarismo i laborar por la grandeza de la nación. Por esto, después de hondas meditaciones en la soledad de la J.O.N.S. y largas y repetidas consultas con la almohada, venimos a proclamar el siguiente programa:

Nación, Unidad, Imperio.—Primero. Creemos en la realidad de España. España existe aunque nosotros no pensemos, como no dijo Descartes.

2.º La Constitución vigente no nos conviene. Por eso exigimos su anulación fulminante. Si no se anula, esperaremos, de manera también fulminante.

3.º Reclamamos para España un puesto preeminente en Europa. No soportamos ni el aislamiento ni la mediocridad extranjera, y ¡ay si se nos obliga a ello! Sabremos también soportarlo.

10. El Estado nacionalsindicalista libre no se inhibirá cruelmente de las luchas económicas entre los hombres, ni asistirá impasible a la dominación de la clase más débil por la más fuerte. Aplicará a aquélla la ley de fugas.

11. No es tolerable que masas enormes vivan miserablemente, mientras unos cuantos disfrutan de todos los lujos. Estos serán menos y seremos nosotros.

12. El Estado reconocerá la propiedad privada y regalada por suscripción pública y forzosa.

13. Organizaremos socialmente la agricultura redimiendo de la miseria en que viven las masas humanas, que hoy se extenuan en arañar suelos estériles y que serán trasladadas a las nuevas tierras cultivadas y las que las habitan a las tierras estériles.

14. Los murcianos serán trasladados en masa a Cataluña y los catalanes, en justa reciprocidad, a Murcia, cosa que resolverá de golpe el problema catalán convirtiéndole en murciano.

15. El tracoma y la sequía resolverá el nuevo problema murciano, como resolvieron el antiguo.

16. Empondremos una campaña infatigable de repoblación ganadera y forestal, acudiendo a la forzosa movilización temporal de toda la juventud española para esta histórica — y sexual — tarea de reconstruir la riqueza patria.

17. El Estado podrá expropiar sin indemnización las tierras cuya propiedad haya sido adquirida o disfrutada ilegítimamente.

18. La anterior disposición no reza con la propiedad urbana.

19. Todos los hombres recibirán una educación que les prepare para el honor de incorporarse al ejército nacional y popular de España y morir si viene el caso.

20. Para poner en práctica nuestro programa patriótico, reclamamos la reposición de los generales del Directorio Militar de Primo de Rivera a sus cargos militares.

21. Nuestro movimiento es más católico que Dios y aunque no quiera.»

El fantasma de Saragossa ha emudat davant la policia.
(Dels diaris.)

El fantasma. — Em sembla que si no m'interroguen hàbilment...

EL DIALEG DELS LLEONS

—Això rejouneix!
—M'he tret vint anys del damunt!

—¿Qué le parece?—ens digué el jove i bell diputat quan ens ha gué acabat la lectura del manifest.
—Home, molt bé; però, vol dir que ho aconseguiran? Vol dir, per exemple, que faran tornar Martínez Anido?
—Hombre... lo intentaremos; con pedir no se pierde nada.

Abrics i Trajos, últims models
La casa més assortida de Barcelona

Corbates «GRANDMOND»
Patent 134.509
Saló de les Cent Mil...
Visiteu-lo
Camises, 50 assortits per la present temporada
Gust, Qualitat, Preus baixos
Sempre DANIEL'S
Rambla de Catalunya, 13

I UN BE!

El senyor Pellicena i Macatxo, director de La Veu de Catalunya, ha sortit en l'express de Madrid.

Va a estudiar l'organització de les Veus de Saragossa.

Al Congrés de Madrid, també s'hi han sentit veus misterioses.

Al senyor Cambó n'hi sortia una de l'ermilla.

L'Angulo ha començat una campanya catalanista a El Debate.

Al Sarri (no s'esverin) ja han celebrat la primera part del plebiscit: la de proclamar els mitjons Molfort's els millors del món.

L'A B C i El Debate, en les properes festes de Nadal i Any Nou, felicitaran als seus lectors en català.

Nedem entre dues aigües.

L'Institut és Nàutic...

Els Estudis són Econòmics...

El Patronat és Universitari...

La Universitat és Autònoma...

L'Autonomia...

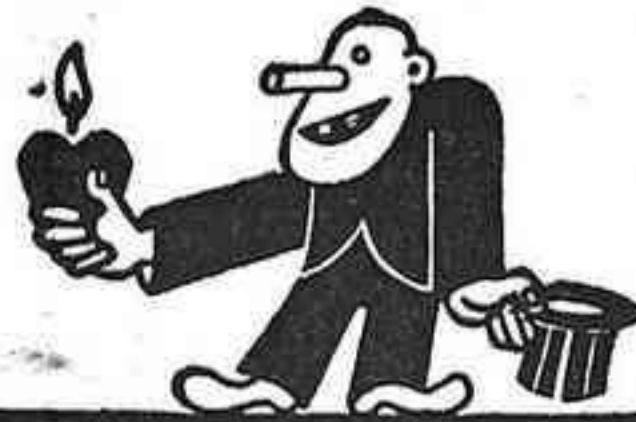
El millor paper, però, és el paper de barba.

El Premi Nobel d'Esperitisme ha estat concedit al senyor Royo Villanova.

L'Àurea de Sarrià es dedicarà al cinema...

Tots els seus rols sortiran doblats automàticament.

amb el cor a la mà

UN HOME PREPARAT

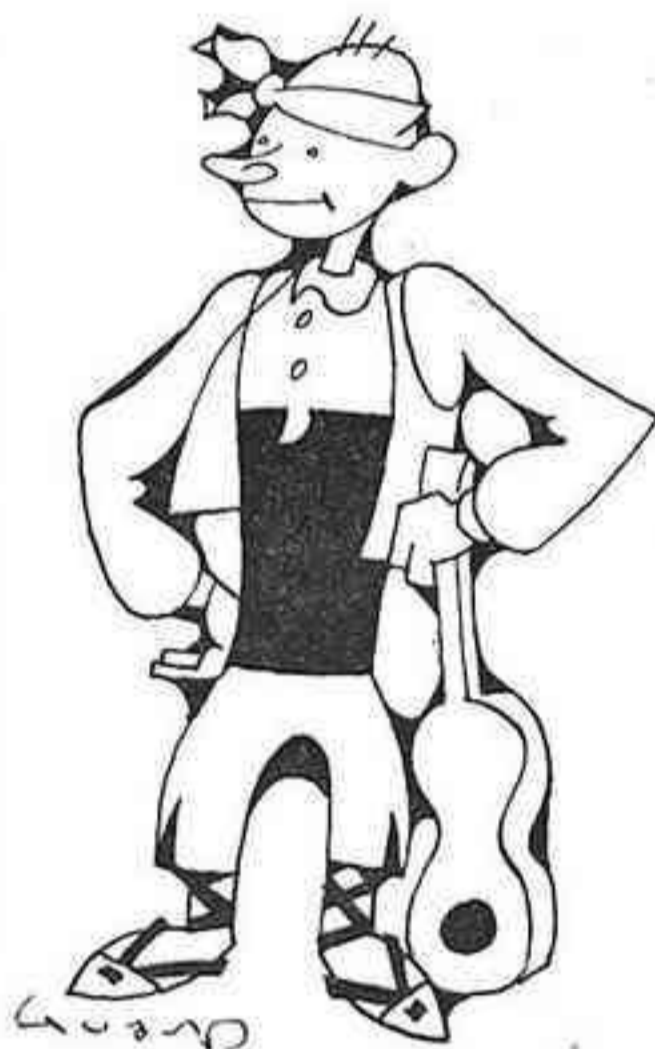
Fa uns quants anys el senyor Santiago Vinardell, col·laborador de La Vanguardia, tenia un amic que residia habitualment a París. Cada vegada que aquest amic feia un viatge a la Península i trobava al senyor Vinardell per Madrid o Barcelona, aquest li parlava indefectiblement de les ganes que tenia de conèixer la capital de França.

—El dia que rebis un telegrama —acostumava a dir el senyor Vinardell— que digui: «Llego mañana Quai d'Orsay», ja ho saps: voldrà dir que he fet el cop de cap. Un dia aquest cop de cap fou un fet. Com sigui, però, que el senyor Vinardell havia d'anar abans a Suïssa, fou des d'allí que envià el famós telegrama.

L'amic de París, en efecte, un bon dia rebé el paperet blau amb les quatre paraules màgiques: «Llego mañana Quai d'Orsay».

Per anar de Ginebra a París, però, no hi ha més remei que baixar a l'estació de Lió.

I això tindria ben poca importància, si no fos que el senyor Santiago Vinardell acaba d'ésser nomenat director de les oficines que té a París el Patronat Espanyol... de Turisme!!!

TRAJOS REGIONALS

Aragones. Abans de començar a parlar el fantasma.

L'HOMME DE LA PLUJA

El senyor Adrià Gual no es podrà queixar de nosaltres: ja va per segona vegada que fem constar solemnement, que malgrat haver intervingut el gloriós autor en la presentació d'El cavaller de la rosa al Liceu, no ha plogut.

—Sí, sí, no ha plogut—deia un escèptic que comentava amb uns amics aquest fet insòlit—; no ha plogut, però ja us heu fixat amb l'humitat que ha fet aquests dies?

DE SOCIETAT

Ha estat molt ben vista en els centres mercantils la reintegració als seus llocs de vint-i-cinc prestigiosos i coneguts empleats que havien estat acomiadats després del 14 d'abril, abans de tancar de cop l'entrada als que podien fer-se il·lusions desmesurades, amb l'amortització de les places que hi havia vacants.

La gran empresa Paituvi Piu-lachs i C.^a ha estat unànimement felicitada per les seves nombroses amistats.

Els retorns de joventut

Bo i llegint la sessió que l'altre dia celebraven les Corts allà a Madrid, qualsevol vell xacros s'excoriava i es sentia tot ple de joventut.

Aquells temps reculats de nostra vida, com ressusciten en sentir el so de la sonsònia màgica i florida de tant discurs patriòtic de debò!

L'Honorio, fill d'En Maura, i el noi tendre que és fill del difunt Primo i el talòs del Goicoechea, quan van prendre aquella gran empremta, pel broc gros

abocant tots els tòpics estantissos, arnats i espellifats, vells d'anys i panys, en defensa de l'urc i dels panissos, tots vibrants de sinistres averanys,

feren retrocedir-nos trenta anyades i ens duren l'esperit als ancestrals dies de tupinada i garrotades, de barandes i Planes i Casals,

Comes i Masferrer i altres llagostes, de Morets, Villaverdes i Cobians, de Monteros, Romeros i Sagastes, de barbes, barrets forts i macfarlans;

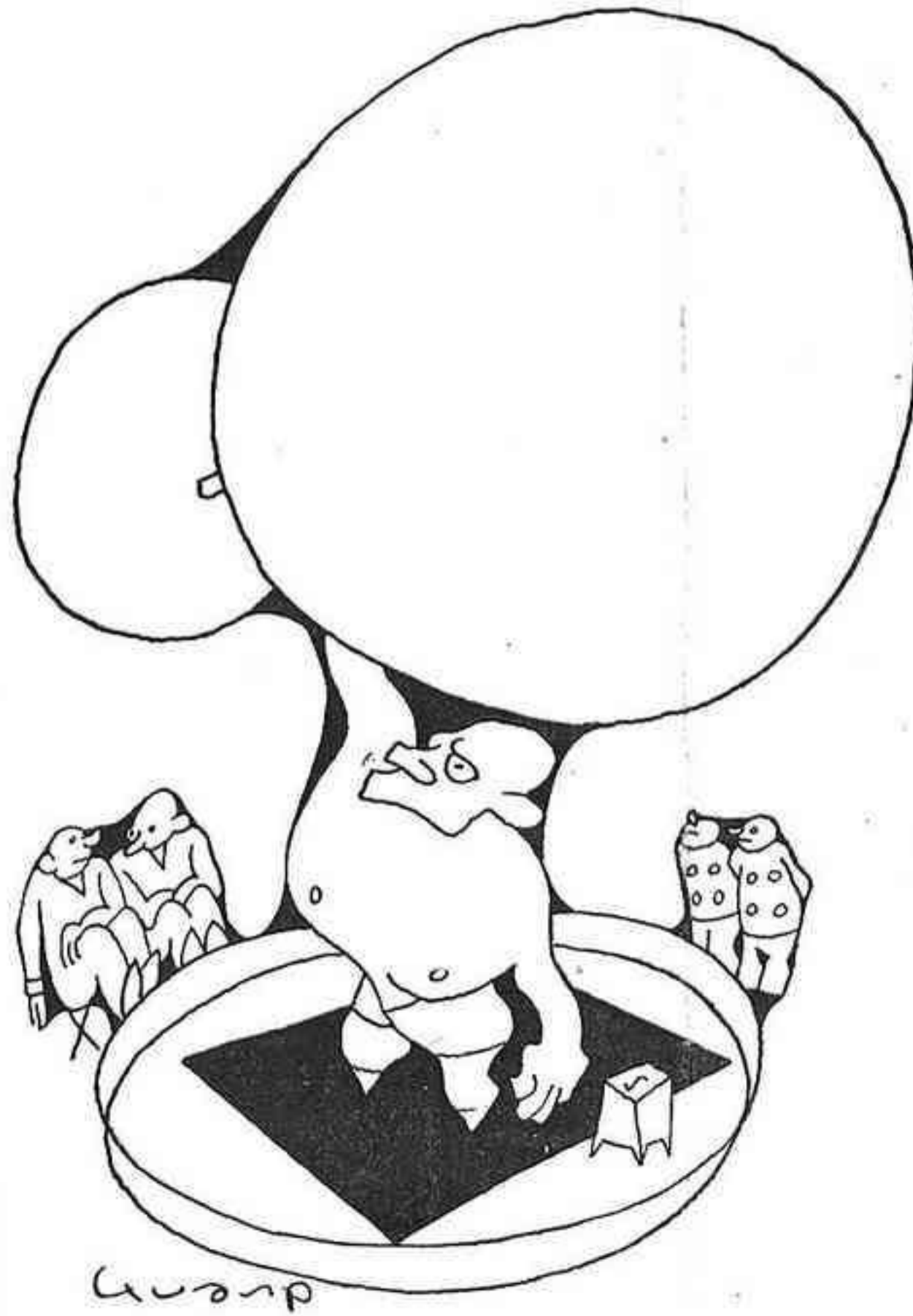
quan la Lliga tot just si començava a escombrar del casal de la Ciutat la llopada ganada—ue hi mamava i es congriava la solidaritat,

i aquells gameus sense coll i amb patilles, bigotis arissats i ulls d'esparver, encara arpeggaven les burilles per terra dels cafès i pel carrer

i no havien trobat encara escaleta per poder-se filtrar cap al calaix, quan amb dent rosegare obrien bretxa on podien, o feien de bastaix

en mil feines diverses, morts de gana, volentosos fent tots els papers, dient pertot arreu: «Senyor, qui mana?», ben lluny d'on arribaren temps després.

Quin favor que m'heu fet, tornant-me als tan llunyans de la meua joventut, [dies a l'impuls de les vostres melodies, bravíssims enemics de l'Estatut!

AL CIRC

—Noi, no comprenc com ho pot fer això, aquest home.
—Perquè el paguen per fer-ho.

Aquest número d'EL BE NEGRE ha passat per la censura.

DIFICULTATS ORATORIES

Com se sap, el senyor Cambó, quan parla a les Corts de Madrid, es serveix d'un petit micròfon que porta instal·lat a la solapa de l'americana.

La seva oratòria se'n ressent, sobretot, perquè don Francesc, atent a que no se li perdi cap paraula, ha de sacrificar les actituds tribunicies a la necessitat de parlar amb la cara decantada cap a la solapa del micròfon.

Amb motiu del darrer discurs del cap de la Lliga, un dels assistents a la tribuna de la premsa féu el següent comentari:

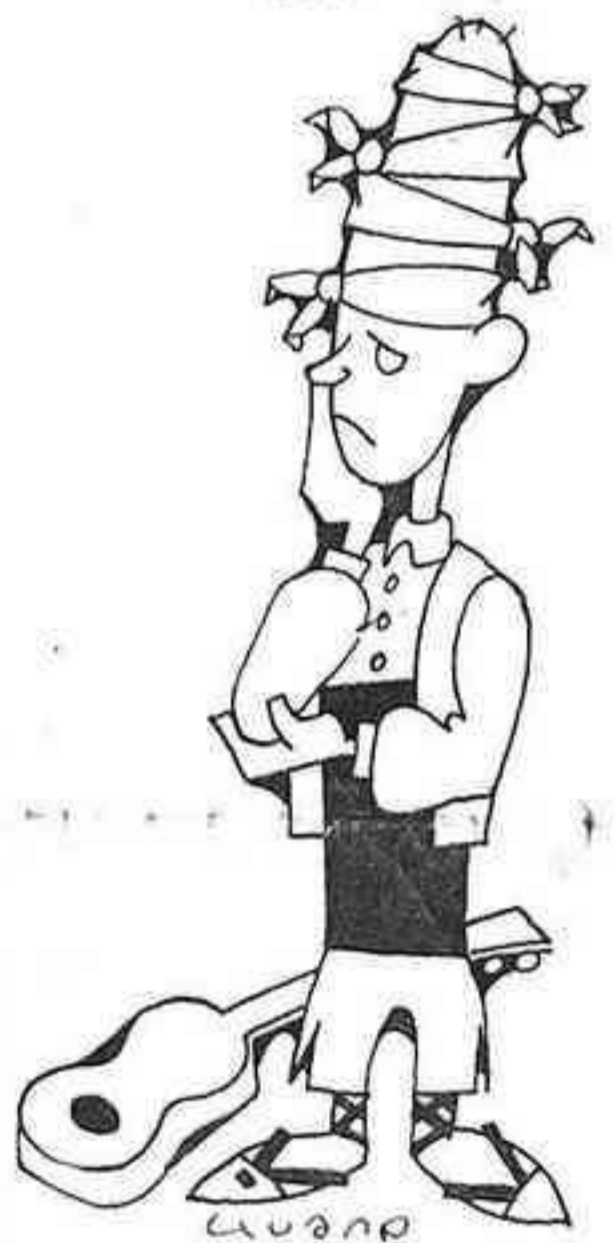
—No trobeu que el senyor Cambó parla d'una manera molt solapada?

POLITICA DE REALITATS

La «Juventud R. Radical» del Districte V (Lluna, 14; T. 22907) ha editat uns participacions de la rifa de Nadal, al revers de les quals publica l'anunci següent:

«La Unica (Palau de la goma) Gomes alemanyes de seda a anys de garantia. Lavatges preventius per després de saltar y parar.»

Aquesta barreja de l'atzar i la propaganda voreja el desideratum, com diem nosaltres.

TRAJOS REGIONALS

Aragones. Des de que parla el fantasma.

UN ACLARIMENT

Hem rebut una atenta carta signada per «Un federal de més que tota la vida», en la qual, després d'explicar-nos que el seu federalisme data de la nit de nuvis dels seus pares, ens prega que fem constar la seva estranyesa que puguis haver-hi un federal de tota la vida que no reconeguis Pi i Margall en el monument que té al Cinc d'Oros, com explicàvem fa dos números, i deia textualment:

«El federal del qual vostès parlen i que deia conèixer bé En Pi, no hi devia haver conviscut gaire, perquè si l'hagués vist tan sovint com jo als banys de la Mar Vella, l'hauria reconegut tot seguit sense cap mena de dubte.»

Queda complagut el nostre amable comunicant.

PHILIPS
COMPTAT
LLARGS TERMINIS
RADIO UNIVERSITAT
Rda. UNIVERSITAT, 1

CORREU... HI TOT!

K. Lamar. — Aquesta vegada no ens heu fet gràcia. Un altre dia serà.
Suka. — Em penso que sukareu alguna cosa.
Radical renegat. — Quins porcs! Gal. I. — Per publicar coses així hauréu d'esperar que vingui una dictadura. I que vos sigueu el dictador.
Sac i Cia. — Preferim anar sols que amb males companyies.
Canal-Etes. — No farem res.
Boltix. — Quan El BE tingui 12 pàgines, ens sereu molt útil.
Kultur. — També és massa llarg, però, en canvi, és massa pocasolta.
Compensacions.
Side-Alli.—Alà!
Punch. — Després de contar fins a deu, l'hem llançat al cove.

«EL BE» a cal metge

La veritat sobre el Gil Vernet

Hem de dir-ho amb les llàgrimes als ulls i amb el cor desfet: la reforma universitària a la Universitat de Medicina, per culpa d'una maniobra baixa, vil, insidiosa, ha fracassat. El doctor Salvat (don Navarro) seguirà escopina a terra, el doctor Bellido Dolfos seguirà taral·lejant música de Wagner, i el doctor Cajjal (don Ferrer) a tot estirar només serà catedràtic de dues o tres assignatures. Els pares de família, davant la impossibilitat de la cajjalització absoluta de la facultat estan desolats i ens han demanat que fèssim una nova informació. Nosaltres, davant de la justícia ens hem commogut; qui és que deixaria abandonats aquests pares que es veuran obligats a prendre la lligó als fills i a esperar sis o set o vuit anys perquè llurs plançons puguin penjar un títol a la sala d'espera? Per això ens hem decidit a fer una nova informació i ens hem dit: On millor per a fer una informació que Informaciones?

Ho hem dit i ho hem fet. Degudament disfressats de castellà (capa, barret fort amb ploma, bigotis caragolats i un formatge sota el braç) hem agafat el tren de Madrid i hem anat de dret a la redacció de Informaciones.

—Perdoni; que hi fóra el senyor Royo Villanova?

—Se han equivocado, señores; aquí no hay ningún Royo.

—Sí, home, sí; volem dir aquell senyor que fa veure que es diu Gil Vernet.

—Passin, passin — ens ha dit una veu que sonava darrera nostre —. Ja m'ho ha semblat que eren catalans.

—Caram!
—Sí, home; jo tinc molt nas.
—Bé, però i vostè, qui és?
—El doctor Gil Vernet.

Ens hem quedat de pedra i de moment hem pensat que ens havíem equivocat i que en lloc de baixar a Madrid havíem baixat a Saragossa. Misteri!

—Però, és que tanmateix existeix el senyor Gil Vernet?

—El doctor, voldrà dir. Sí, senyor, existeix. Toquin, toquin. Palpin com sóc de carn i ossos.

I s'anava girant perquè el toquéssim pel davant i pel darrera. I nosaltres, és clar, no ho feiem. I ell vingà d'insistir-hi, fins que una mica avergonyits i temerosos, hem avançat un dit—només un dit—i l'hem tocat una mica—només una mica. Efectivament, el senyor, ai, el doctor Gil Vernet existeix. A la redacció mateixa de Informaciones hi té un despatx ple de documents que demostren que la Universitat de Barcelona no és una Universitat, que els catedràtics no són catedràtics, que els bidells no són bidells i que fins els estudiants no són estudiants perquè enlloc de jugar al billar i al set-i-mig, estudien.

—Ja ho sabem. Però digui: què en pensa del pla d'Estudis de la Facultat de Medicina!

—Sí, vol saber això, llegeixi El Norte de Castilla.

—Home!

—No hi ha home que valgui. Allí demostro que d'ací quatre-cents cinc anys, els metges nous, sota la influència de la «hidra» enverinaran tots els murcians.

—Bufa!

—Sí, senyors, i que impediran la fecundació de les burgaleses i empeltaran el càncer als vallisoletans, i infectaran tots els empleats d'Hisenda.

—Digui que això serà terrible?

—Terrible, terriblement terrible.

—I vostè, què farà aleshores?

—Jo? No ho sé. No sé si tornaré a ésser catedràtic d'urologia o d'anatomia.

—Home — li diem nosaltres donant-li un cop damunt del genoll — i per què no fa la gilvernització de totes les assignatures?

~~~~~

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits i quinielas pels asos de la pala.

LA REGLA
SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»
Vertadera maravilla moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'especialistes.

CALÇAT
de immillorable qualitat a preus molt econòmics
Exposició y venda de tota mena d'articles. Sempre venibles ocasions.
HOTEL DE VENTAS
PELAI, 8. - TELEFON 14370
SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

AQUESTA SETMANA
INAUGURACIÓ DE LA SUCURSAL
BAR AUTOMATIC, S. A.
RAMBLA DEL CENTRE, 21

XOCOLATES
Amatller
SON LES MILLORS

El Be a les fosques

LES ESTRENES

Aquesta setmana — aquest setmana passada, que ja es pot dir que és aquella — també ha estat el Femina el cinema que s'ha endut la palma amb els millors films. L'anterior era un Gaumont-British, anglès per tant; aquesta són dos Fox. El que va com a plat fort *Hollywood conquistado*, és una mena d'èlegia satírica de la vida de Hollywood i de la manera com s'hi triomfa. Spencer Tracy hi fa el treball i John Boles s'endua la noia. Es veu que a les xicotetes d'avui en dia els agraden les coses inexpressives. Què hi farem! Però John Boles té, almenys, un moment bo, que és en un número de revista, un número del 1900 sense complicacions però d'alta qualitat.

hi sortit els gangsters, que és el que l'autor volia.
Un film molt divertit i molt útil perquè ens ensenya un truc per anar gratis en automòbil, només essent una noia maca i decidida.

PUBLI CINEMA
Passatge de Gràcia, núm. 57
Tel·lèfon número 79684
Secció contínua 3 tardes a 1 matinalada
Seient 1 pesseta

Reportatges d'actualidad Mundial
Segona visió
UFA Exclusiu - ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els Dilluns canvis de programa

El film de l'Urquiuona és titulat *Amores en Hollywood* i la seva protagonista és Marion Davies passada per la màquina de rejuvenir. Si Marion Davies està desconeguda, però fa totes aquelles coses que fan les senyores rejuvenides i, a més a més, films, cosa més greu.
Com totes les senyores rejuvenides, Marion Davies s'enamora de l'home que està de moda i, com que té més diners que la major part de les altres, fa — almenys en el film — que aquest la correspongui. Una manera com una altra d'exhibir-se.
En el film s'enamora de Bing Crosby, aquell cantant de la ràdio americana que fa bu bu bu amb cara de fusta i que sembla que totes les americanes n'estan boges, talment com si fos un penjarrobes i és clar, com que ella és la protagonista, se'l fa seu i, com que es tracta d'un film i Bing Crosby fa aquella cara d'ase, Mr. Hearst no hi té res a dir. El públic sí.

Una altra meravella és la del Capitol, i dient que es de Carlitos Gardel i que es titula *Cuesta abajo*, ja estaria dit tot. Un tango ple de tanguts; com si diguéssim una truja amb els garrins.

ACTUALIDADES
Catalunya 57 Tel·lèfon 79684

Sessió contínua de 3 tardes a 1 matinalada
Noticiari FOX Internacional
EL MUNDO EN QUE VIVIMOS
RIP VAN WINKLE
UN PRINCEPE MODERNO
Solent únic: UNA pesseta

Carlos Gardel, que a la seva edat encara és estudiant, ha enredat la filla d'un cafeter però s'ha deixat

TIVOLI
LA PRINCESA DE LA ZARDA
MARTA EGGERTH

enganxar per una dama fatal que és aquella Mona Maris que varen deshonrar en *Del mismo barro*, i des d'aleshores no ha fet res de bo, ni aleshores tampoc. I aquesta dona fatal, com totes les dones fatals, el fa anar avall, avall, i li fa cantar tangos i més tangos per Buenos Aires, per París i per Nova York, fins que, no podent més, ha de trobar un amic que, per facilitar-li la tornada cap a la seva terra s'ha fet capità de vaixell, i se l'enduu i el porta a la cafetera — russa encara que argentina — que l'esperava amb candelletes perquè es tractava de Carlos Gardel que canta amb aquella cara de sofriment, tota plena d'arregues.
Es un film que demostra que de les pel·lícules espanyoles no en tenen pas l'exclusiva els espanyols. Cosa que, si d'una banda és un consol, de l'altra és un perill. I no pas petit.

Metropol
Grandios èxit de
Irene Dunne
i Walter Huston a
Ana Vickers
basada en la famosa obra de
Sinclair Lewis
Demés espectacular revista
Paraíso de Amor
Dos films "Radio"

Com que no tot han d'ésser tangos en aquesta vida, en el Tivoli ens han donat *La Princesa de las Zardas*, que és un film tret d'una famosa opereta vienesa, molt divertit, especialment cap al final, que s'anima de manera extraordinària. Tampoc no hi canta Carlitos Gardel, sinó Marta Eggerth.

Al Fantasio hem vist també un film molt entretingut i amb bona música, *Noches en los bosques de Viena*, i amb aquella noia tan simpàtica i que canta tan bé, i amb la Simfònica de Viena.
De totes maneres, potser ja en fan un gra massa aquests alemanys amb els valsos de Strauss.

Saló Catalunya
AVUI
La més divertida comèdia en espanyol
¡OJO SOLTEROS!
ROSITA MORENO
VALENTIN PARERA

FANTASIO
Una marca
Warner Bros First National
superant magníficament els seus ja famosos espectacles musicals
Quatre noms
Kay Francis Al Jolson Dolores del Río Ricardo Cortez
WONDER BAR
WARNER BROS. FIRST NATIONAL

Wonder Bar és un gran film americà, d'aquests tipus de grans films — potser seria més just dir films grans — dels quals a Hollywood tenen el secret.
En aquest cas concret, es tracta d'una pel·lícula on es barreja amb molta habilitat una intriga d'amor i melodrama i un gran espectacle de music-hall. La intriga no té pas un gran interès, però tant li fa; les nombroses incidències de la història estan portades amb la millor animació (aquella parella de matrimonis americans en viatge de plaer, són impagables!) i els números d'espectacle són d'una grandiositat no exempta de gràcia. A remarcar, sobretot, el número dels negres, de molta fantasia.
Com artistes, Kay Francis, Dolores del Río, Al Jolson, Ricardo Cortez... Al Jolson fa un animador de cabaret d'una empena i una joventut insuperables. En dir això, tenim un esgarriament retrospectiu: resulta que *Wonder Bar*, fou estrenat, com a obra teatral (d'aquesta s'ha tret la pel·lícula) fa uns quants anys, al Poliorama, amb el títol *Noches de cabaret*. Tot això no tindria importància si no fos que el paper de Al Jolson, al Poliorama el feia... en Rafael Arcos!

KURSAAL
TOTS ELS DIES
EXIT
SOROLLÓS
LOS MISERABLES
DE VICTOR HUGO

MOLT BEE!

El senyor Carles Soldevila, sempre deferent amb la crítica, acaba de donar la mesura de tota la seva bona educació. Els crítics Domènec Guansé i Joan Cortès li varen dir, amb tots els respectes, que a l'obra *Valentina* li mancava, almenys, un acte.
—Un acte, han dit? Aquí el tenen.
I dissabte, al Pompeia, *Valentina* es veié feliçment augmentada d'un nou entreacte.

Aquest allargament era necessari, segons la crítica, per tal d'explicar i fer comprensible l'evolució psicològica de Valentina, el joc de reaccions i de sentiments que la decidien a assassinar el seu pare.
Bé: ja hi ha l'acte nou i Sol-

devila s'esmerça amb la millor voluntat a demostrar-nos que el pare de Valentina és una mala bèstia que si alguna cosa es mereix és que el tirin de cap a mar.
Aconseguí Soldevila el seu propòsit?
Ens atreviríem a dir que no. Ens atreviríem a dir, fins i tot, que potser aconseguí exactament el contrari.
Sí; el pare de Valentina, amb l'acte nou, confirma les esperances que ja hi havíem posat el dia de l'estrena de l'obra: és un home simpàtic, d'una simpatia irresistible. És, a més, la víctima innocent d'un parell de dones malcarades, simples i insuportables. Perquè el bon home s'ha mirat una *coctoe*, tot pujant en l'ascensor de l'hotel; perquè ha passat cinc minuts justos en un dancing; perquè ha tingut uns inicis de conversa amb una senyora rossa, companya de viatge, per aquests tres fets, Valentina el mata com si tal cosa. No s'hi val!

Mae West, pel que es veu, té una idea immillorable d'ella mateixa, i, ja podem dir-ho, no va pas equivocada. Mae West és l'autora de l'argument de la seva pel·lícula *No soy ningún ángel*.
No és un àngel, però és una actriu personalíssima i important. Una actriu que rarament serà oblidada. Una gran actriu, però, que, mentre no es demostrí el contrari, només té una sola corda.
Aquest darrer film és una mena de *Lady Lou*, època actual. No té la brillantor ni la novetat del primer, però és, de totes maneres, una bona pel·lícula. Cap a les acabades, sobretot, hi ha la vista d'una causa en la qual destilen, com a testimonis, tots els amants de Mae West (una dotzena llarga), que és un prodigi d'humor.

CAPITOL RAIMU, en El formidable
BAROUX RAIMU EDWIGE FEUILLERE
GEDEON TRAMPA & CO
I VAYA TRIO!
amb Lucien Baroux i Edwige Feuillère
Un trio fantàstic per a una arxicomèdia superdivertida

Contra l'opinió general, *No soy ningún ángel* ens ha agradat. Ens temem molt, però, que si Mae West no canvia de disc difícilment podrà mantenir, de prop ni de lluny, el seu prestigi.

Al Coliseum hem vist, també, un film de ninots de Max Fleicher, de la sèrie del mariner Popeye. És una pura delícia.

Senyors, facin el favor de descobrir-se i de saludar, amb tots els honors, aquesta extraordinària pel·lícula que porta per títol *Las cuatro hermanitas*. És una ganxa d'aquelles que no en passen cada dia.
Las cuatro hermanitas és una història rosa cantada amb una gràcia, una delicadesa i un lirisme que poquíssimes vegades ens ha donat el cinema. Té la frescor i la finor alada d'una tocada de clavicèmbal. I no en fem més elogis perquè acabaríem posant-nos cursis. *Las cuatro hermanitas* no s'ho mereixen.
Aneu a veure aquest film. I ja ens direu alguna cosa de Katharine Hepburn, artista extraordinària d'aquesta extraordinària pel·lícula.

Una vegada era un príncep, que té dos actes, podrà, seguint l'exemple de *Valentina*, adquirir-ne un tercer amb el divorei que s'anuncia, precisament a causa, segons sembla, d'aquella desil·lusió per la renúncia del nuvi.
En aquest tercer acte el senyor Gimbernat podrà mostrar-se més optimista i més esperançant respecte del futur, cosa que serà per a ell una gran satisfacció.

Gran Teatre del Liceu
Empresa i Direcció Artística
Joan Mestres Calvet
Demà dijous, a les 9'30, nit
I Puritani
per Capsir, Lázaro, Granforte
Mestre director: A. Padovani
Dissabte, 8, tarda, a les 4'45
Il Trovatore
pels cèlebres Campiña, Salagarray, Altube i Granforte.
Mestre director: J. Sabater
Diumenge, 9, tarda, a les 4'45
I Puritani
pels mateixos artistes del dijous

El dia de l'estrena alguns elements de Falange Española, que anaven disposats a armar escàndol, n'hagueren de desistir de tant com varen plorar. Un èxit dramàtic d'un actor còmic i monàrquic.

L'èxit d'*El cavaller de la rosa* al Liceu va sorprendre el mateix Mestre Joan Manén.
El senyor Manén, dirigit per l'orquestra, encoratjava els actors dient-los:
—Apa, apa, seguim l'orquestra; feu com jo i veureu com tot va bé. I, en efecte, no pugué anar millor.

OLYMPIA
Circ Equestre
Dissabte, dia 8
Inauguració amb
32 Atraccions 32
(NOVES A ESPANYA)
Entre elles els famosos
Ossos de Kautzky
REYLL MUT
Els reis del filferro aeri
LES DAKOTAS
Perxistes indis
Alto and Partner
Los Luganos
i diverses celebritats del
Circ-Music-Hall i Cinema
Dissabte vinent, al
Circ Olympia

El senyor Adrià Gual fou el director d'escena. En les seves mans l'obra agafà un caire més aviat original. En el primer acte, quan surt la Mariscala amb el seu acompanyament, un servidor porta, en l'obra original una gàbia amb un lloro o altre ocell tropical de plomes vistoses, i un altre criat un gos dels de moda al segle XVIII, un gos d'aigües per exemple.
En l'adaptació del senyor Gual l'ocell era un canari que cantava i el gos un pequinès que lladrava. La Mariscala era membre—un al-

Teatre Poliorama
Avui nit i totes les nits El formidable èxit
MADAME
Avui, dissabte i diumenge tardes:
La Filla del Carmesí
de Josep M. de Segarra
Dijous, tardes: Espectacle per a infants, amb
Aventures nocturnes de Jordi i Quim
GRAN COMPANYIA CATALANA
Primera actriu: M. Nicolau
Primer actor: R. Martori

PRINCIPAL PALACE
Companya de Revistes de Margarida Carbajal
Totes les tardes: EXIT de
TRES GALLINAS PARA UN GALLO
Totes les nits: L'èxit més gran de l'any
Las de los ojos en blanco
MARGARIDA CARBAJAL i tota la companyia

COLISEUM
Un espectacle Paramount de magnitud imprevisible
CLAUDETTE COLBERT
WARREN WILLIAM
HENRY WILCOXON
CLEOPATRA
Director
Cecil B. de Mille

L'altre film del Femina és *Amor y cuartillas*, en el que veiem les rivalitats d'una periodista amb un policia de la secreta; ella, que li vol treure notícies i ell que no n'hi vol donar, i la noia que se les pren i ell que després la tanca al calabós i quan va a treure-la ella li venta empena i el tanca a ell i jugant jugant passa el que ha de passar, o sigui, que es troben que s'han casat, no sense abans haver-

tre títol pel que es veu—de l'Asociació per al Foment de la Cria del Canari. El mestre Manén donava les entrades a les simpàtiques bestioles.

GRANJA ROYAL
SALÓ DORÉ
Gran èxit de Crazy Boys Orchestra
ALS TRES SORTIDES DE TEATRE
De 10 a 12, nit
CONCERTS TOLDRA
PROGRAMES EXTRAORDINARIS

A aquests èxits del senyor Adrià Gual cal afegir el més important d'aconseguir: que no plugués el dia de l'estrena.

LA BORSA
LA VIDA
COTITZACIONS
Parlamentàries
La Catalana (Qüestió) . . . 43-70
Cambosíng . . . 72-10

Table with 2 columns: Category and Value. Includes 'Parlamentàries', 'Esportives Nacionals (1934-35)', 'Primera D.', 'Segona D.'.

La Borsa ha recobrat una mica de vitalitat aquests darrers dies, en els grups de Parlamentàries.

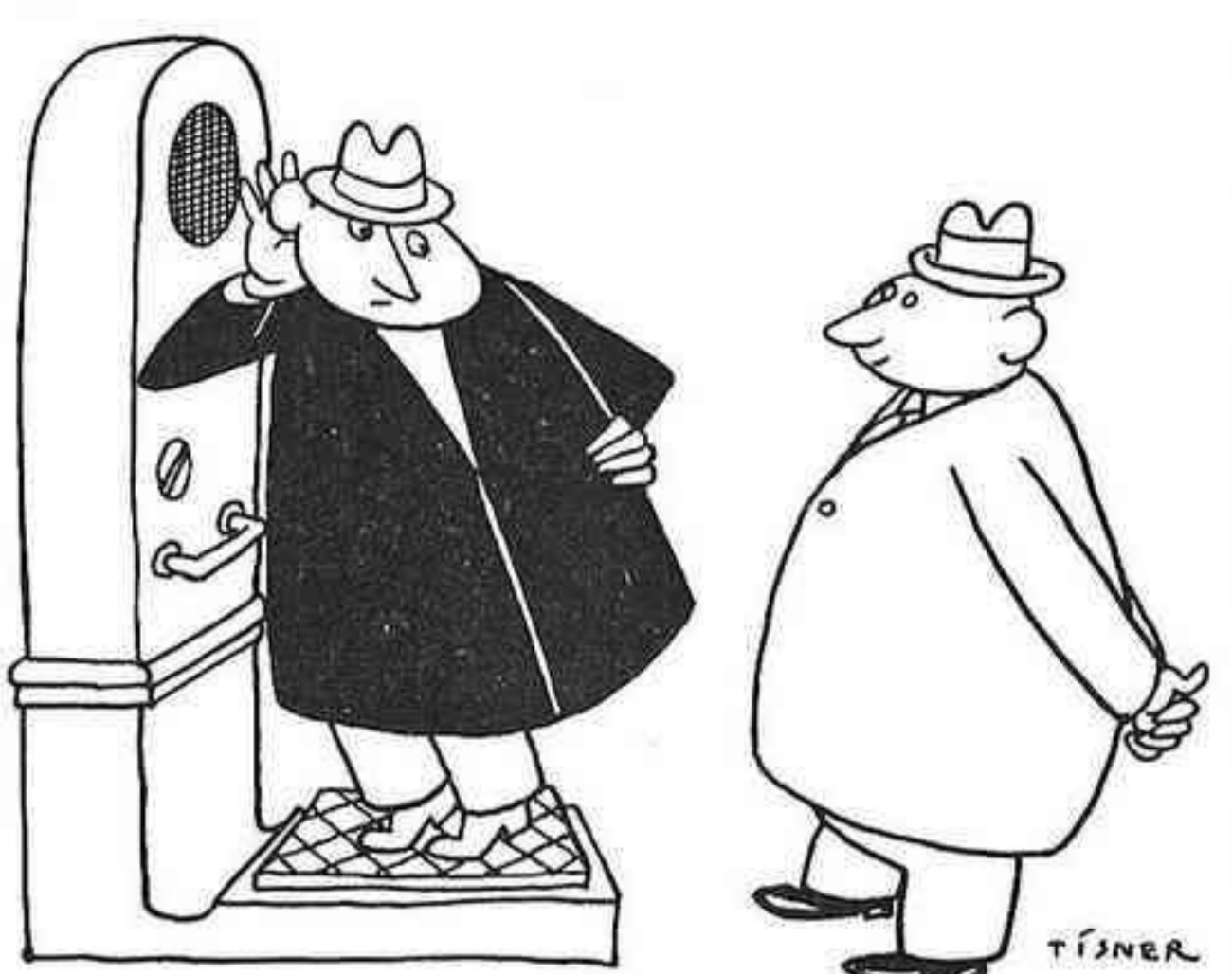
La Catalana ha tornat als seus bons temps amb la consegüent revalorització de Cambosíng, que ha pujat uns quants punts.

La situació general de Parlamentàries, però, no ens permet aventurar un pronòstic sobre l'esdevenidor de La Catalana (Qüestió).

Els Esportives Nacionals han iniciat les cotitzacions de Lliga Barça's, tancant a 4-0, és el paper més brillant de la sessió.

A la Borsa lliure de l'Olympia els Miller's flotants van anar a la deriva fins que la desgràcia va donar el cop de gràcia al valor rival.

Gironès ha pujat 400 enters d'un cop... baix.

AQUELLA BASCULA
El senyor sord. — Em sembla que si no m'ho escriu...

orelles esgarrriades

Notícies de fora
En la mateixa crònica de Lleida, Mirador del 25 de novembre, publicava dues notícies. En l'una, deia:

D'una torre de la partida de Pimennell propietat del senyor Josep Quiribet ha desaparegut un sac de blat. Hom ignora qui pugui ésser l'autor o autors.

Més avall, llegim l'altra:

En una casa de camp propietat de Josep Quiribet, del terme de Ximeneis, en absència del seu amo, violentaren la porta i s'apoderaren d'alguns sacs de blat. S'ignora qui són els autors del fet.

Sortosament, les notícies acaben aquí. A la tercera notícia versamentment resultaria que els descomentats s'endugueren tota la collita de Pimennell o Ximeneis.

Coses de joves

D'una gasetilla de propaganda de l'obra d'Apelles Mestres, estrenada diudivendres a Romea:

Aquest acte, repelim-ho, la trajectòria del qual pot tenir una gran influència en el futur d'una nació, és vist i tractat per Apelles Mestres del costat sentimental. No és, doncs, una vegada era un princip... una obra de combat. És una obra de poesia i joventut, escrita per un home que acaba de complir els seus primers 80 anys, i al qual el Romea ret aquest homenatge.

Homenatge oi tant més merescut, quan el senyor Apelles Mestres ha esperat l'ocasió dels seus primers vuitanta anys per a fer una obra de joventut.

Coses de l'Esclausans

A la secció literària de La Veu de Catalunya del 25 de novembre, trobem la següent notícia:

Edgar Poe, en català. — Els poemes d'Edgar Poe han estat publicats darrerament per la Col·lecció Popular Barçonesa. El seu traductor i protagonista és Agustí Esclausans.

La llàstima és que l'Esclausans no sigui el protagonista del Viatge a la Lluna de Julio Verne. (Viatge: sols d'anada, naturalment.)

UNA NOVA ENTITAT

Els «Amics dels Restaurants» a la busca d'un president

Catalunya fa ja temps que frueix veient brotar damunt el seu esporerós terreny manta i manta societat d'amics d'alguna cosa. Foren aquells nostrats i empaïrats «Amics del Llibre», agrupaments que s'agrupaven en grups entusiastes per tal de protegir el llibre païral i nostrat. El procediment no és altre que el de pagarlo a preu inferior del que paga el vulgar i ignorant comprador que no n'és amic.

Han estat els «Amics dels Museus de Catalunya» que, amb la seva inscripció a l'entitat i seixanta cèntims de Photomaton, han aconseguit entrar als museus catalans sense pagar ni cinc cèntims. Aquesta original protecció, econòmica i lucrativa per aquell que l'exerceix, no ha deixat d'ésser trobada una orientació orientada en un sentit molt ben orientat, digna d'ésser imitada, copiada i seguida per molta gent.

Amb aquesta impressió és que ha estat creada recentment la societat dels «Amics dels Restaurants», amics que es proposen protegir els restaurants d'una manera tan acostada com sigui possible a la d'aquestes entitats envers els objectes de llurs amistats respectives.

Arta que, el que resulta un xic difícil és convèncer els gerents i propietaris de restaurants que es deixin protegir, com s'arribaren a convèncer els empresaris de teatre i la Junta de Museus de Catalunya. De moment hom no n'ha pogut convèncer cap. Els fundadors dels «Amics dels Restaurants», però, no perden l'esperança. Actualment, estan fent gestions envers en Claudi Fernández i Castanyer i el senyor Pere Casas Abarca per veure si els volen presidir, confiant amb que el que han pogut aconseguir l'un pels «Amics del Teatre» i l'altre pels «Amics dels Museus», ho hauran d'aconseguir també per als «Amics dels Restaurants».

Ja tindrem als nostres lectors al corrent del resultat d'aquestes gestions. No cal dir que, si el donen bo, nosaltres de seguida ens farem socis de la novella entitat.

D'EL BE NEGRE DE DE DESEMBRE DEL 1931

UN DIUMENGE TRANQUIL

En Nicolau d'Oliver, és un dels ministres que aprecien més poc la pompa i el fauste del càrrec i li agrada de mala manera passar d'amagatotis.

Fa uns quants diumenges que el ministre volgué passar un dia tranquil i se n'anà a Cuena, de rigorós incògnit. Mentre estava dinant, va notar amb esverament que un parell de ciutadans el contemplaven, bo i fent comparacions amb una revista gràfica que tenien als dits. Deu minuts després, compareixien les autoritats locals, desolades d'haver ignorat fins aquell moment la presència del ministre a la població. El senyor Nicolau digué que no s'hi enfundessin, perquè ell se n'anava. Però, de moment, no fou possible; hagué de sortir al balcó de la fonda a fer un discurs al poble que l'aclamava.

—Ara si que me'n vaig—féu en Nicolau un cop terminat el discurs. Si, si! Aleshores, l'esperava una recepció organitzada a cuita-corrents a la Diputació Provincial. El ministre fou copiosament recepcionat. Amb aquestes, va adonar-se dels ciutadans que l'havien descobert.

—Amb què m'han conegut?—preguntà amb cara de malhumor—. Per la fotografia? —No, señor ministro— feren els «cuencuenses», somrient—, por la corbata.

CARA I CREU

Entre els propietaris i personal dels «dancings», ha produït passim efecte un article de Carles Capdevila, a La Publí, on retreia que, fa trenta anys, els bons catalanistes sentien una mena d'imperatius moral que els vedava el ballar.

Hi veuen una conspiració contra llur negoci. Oh! i ara que les «enes» començaven de dur lligacames amb les quatre barres.

Fa uns quants anys que es donà a Barcelona el cas invers. Es planyia un bon home, propietari, per més senyets, de dos musci-halls, perquè els hi havien clausurat per abusos en la llibertat d'ensenyament. Era en temps de la Dictadura.

—Saben què és tot això?—acabà dient. —Home, no. —Doncs, odia a Catalunya! Entre poc i massa!

Les precaucions de la taxi-girl que ha de passar davant d'una caserna.

El Be lasques

A les Galeries Syra hi exposa un feix de pintures d'aquelles tan sucoses i violades el senyor Pere Créxams. Entre les tals n'hi ha algunes que cal mirar-se-les tan seriósament que nosaltres no ens hi veiem en cor.

També hi exposa el senyor Alexandre Coll, que pinta amb molt de seny i bon gust, però amb manca d'ale, com si les costes de l'altèrrima muntanya de l'art pictòrica—eh, què els sembla?—l'art d'ofec.

Contra aquest ofec, el millor remei és tirar pel dret, muntanya amunt. Hi ha el perill de trencar-se la closca, és clar. Però—i no ho diem pel senyor Coll, en aquest cas—ja valdria la pena que es trencessin la closca, pictòrica, s'entén, una bona colla dels nostres artistes, que, amb aquest respirar a mig pulmó amb fent la viu viu.

El que tira pel dret i, potser, sense prou municions tècniques, és en Joan Roqueta, que exposa també a les Galeries Syresques. Tira pel dret i de vegades poc se n'hi falta perquè no es faci mal de bo de bo. Però també de tant en tant l'encerta molt bé com en aquella tala titulada «Contrallum» i aquell paisatge que no recordem com es diu, on hi ha un arbre enèrgic i ben campat amb uns marges a primer terme pintats de qualsevol manera però amb molt bon instint.

El jove J. P. Oms ha obert aquest dissabte passat a la Sala

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIÓ
Corrés. 414 - Telèfon 30422

Gat escaldat

L'altra nit, després del magnífic i desgraciat combat que Gironès llurà contra Freddy Miller, eren molts els que a l'Olympia opinaven que Gironès havia de passar els Pirineus i anar a demostrar a l'estranger la seva gran classe.

L'Artero, que ho va sentir, digué, encés encara d'indignació per la gran dissort que acabava de tenir el seu «poullain»: —A l'estranger, eh? Perquè et paguin amb quatre quartos i encara després t'els... el Banc de Catalunya.

L'IDIOMA
—Uí, quina por! Ens ha tornat a treure la llengua. —Ho ha fet tota la vida. Així que pot sa sortir el dialecto.

EL BE...RNAT METGE

El senyor Surinyac Senties s'ha barallat amb el cobrador del tramvia del carrer d'Angli per causes no escatides encara.

Males llengües asseguruen que el cobrador va llegir per pura casualitat la seva darrera obra L'ala sensible arran de terra, i després d'aquest fet va quedar tocat de l'ala i venia bitllets de tram de trajectes purament imaginaris.

Aquest malaurat cobrador serà probablement reclus en un sanatori. En canvi el senyor Surinyac encara campa.

Quina justícia!!

El senyor Imprudència Bertrana va publicar en el seu degut temps un llibre: JO. En Janés, que cada mes n'hi falta un de menys per tenir-ne un de més, acaba de publicar TU. Ara En Perarnau publicarà el seu. I els tancarà a tots. Serà: ELL. Els del Guinardó l'esperen amb candeletes...

Mot de la fi: Es el pinyol final, Aurea de Sarrà fa versos!! De debò? Sí, senyors. En fa.

A les senyores que prenen el sol a la Platja d'Or de Sitges els en fa de sentimentals, torturats, llarguissims. I als senyors els en fa de petits...

Cases-Carbó ha publicat el seu primer llibre de poemes. I com és lògic, es tracta d'un llibre de poemes d'adolescent.

Que per molts anys! No hi ha temps que no torni... El mascle novel·lista senyor Rosich Catalan i Pipeta, es proposa escriure una ferma narració de costums rabassaires. Afortunadament, l'home proposa i el comprador de llibres disposa. Disposa eventualment d'algunes pessetes que no destina mai a l'adquisició de les obres de l'abnegat Catalan i Pipeta.

Ha estat molt comentat el contrast que ofereix el pianista Juli Pons (nuditista) que actualment dona concerts despulstat i en canvi ha fet posar una funda fins als peus al seu piano.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIÓ
Corrés. 414 - Telèfon 30422

Gat escaldat

L'altra nit, després del magnífic i desgraciat combat que Gironès llurà contra Freddy Miller, eren molts els que a l'Olympia opinaven que Gironès havia de passar els Pirineus i anar a demostrar a l'estranger la seva gran classe.

L'Artero, que ho va sentir, digué, encés encara d'indignació per la gran dissort que acabava de tenir el seu «poullain»: —A l'estranger, eh? Perquè et paguin amb quatre quartos i encara després t'els... el Banc de Catalunya.

El senyor Cel Cueto de Sitges, ha escrit una novel·leta de costums cosmopolites sitgetans intitulada: Como se hace una conquista o la historia de un ciclista.

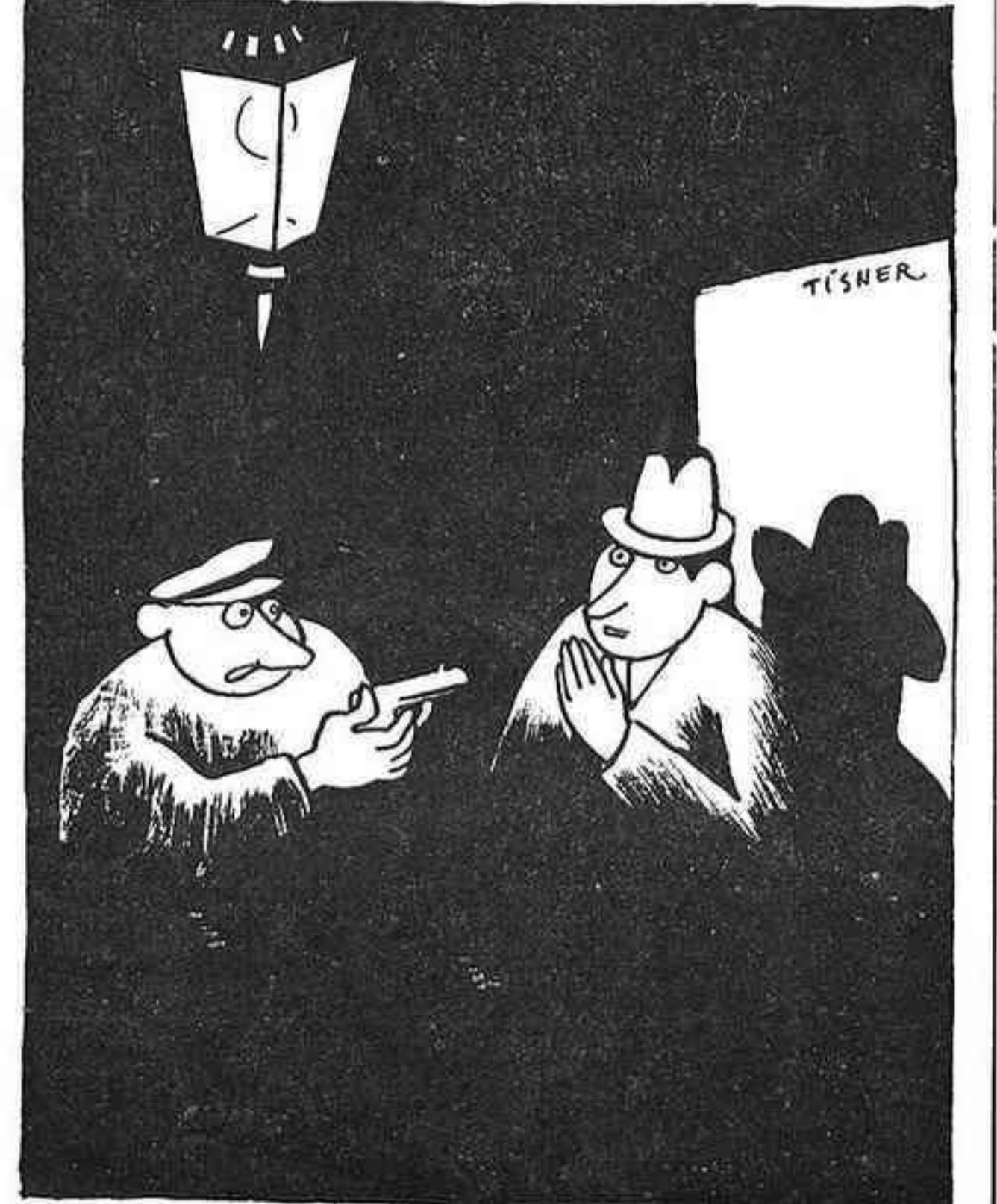
Les senyoretes Titi Trullàs, Mairè Recolons, Fifi Corominas, Mabel Santacana, Totó Romagueras i Marichu Barretó, que dediquen els ocjs llurs a obres benèfiques, pensen editar aquesta.

El poeta Marià Manent ha posat un autògraf en el petal d'una orquídea que li havia tramés una admiradora japonesa.

El reconegut crític Cortès i Vidal té un «uñero».

I conegut crític musical senyor Joaquim Pena Negra està lluirant-se en cos i ànima en els moments presents a unes traduccions de l'alemany al català. Aquesta vegada jura i perjura i repara tractar amb tots els respectes la llengua nostra. Ja era hora que patís una mica l'alemany!

Solament IMPERMEABLES i ABRICS DE CUIRO
FABRICA BALSÉS 18
PACAREU I SERIÑA, S. EN C.

—Els diners, o la vida! —Ai, quin ensurt! Em creia que era un fantasma...